

מ"ת 1826/08/12 - שמעון בן שימול נגד מדינת ישראל- פמ"ד פלילי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 1826-08-12 מדינת ישראל נ' בן שימול

בפני כב' השופט נסר אבו טהה

שמעון בן שימול ע"י ב"כ עו"ד ענת הדר

המבקש

נגד

מדינת ישראל- פמ"ד פלילי

המשיבה

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראיה חסויה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א- 1971, במסגרתה עותר המבקש להסיר את החיסיון אודות **זהות האדם** אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדוח ידיעה 0325-019-12 (להלן: "הידיעה").

2. תעודת החיסיון עניינה "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות **זהות האדם** אשר מסר למשטרה את המידע, הואיל וגילוי מידע זה או מסירתו יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, באשר הם עלולים **לסכן שלומם של בני אדם**, לפגוע **בשיתוף הפעולה של הציבור** עם המשטרה".

3. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו לכאורה ביצוע שתי עבירות אינוס לפי סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין- עבירות מיום 15.06.2012.

המבקש בחקירתו לא הכחיש את דבר קיום יחסי המין, אם כי, לטענתו הכול היה בהסכמתה החופשית ומרצונה הטוב של המתלוננת.

4. לשיטת המבקש חשיפת זהות המקור תביא לעשיית משפט צדק ותסייע בידו להוכיח את טענותיו העובדתיות והמשפטיות. לגופו של עניין, הואיל והמבקש מכחיש את טענותיה של המתלוננת, שאלת מהימנותה של המתלוננת מהותית להגנת המבקש, שכן מערך הראיות מבוסס על **גרסה מול גרסה**. עוד נטען, כי מדובר **בעדות כבושה** ויש להניח שאדם אחר הניא את המתלוננת למסור תלונת שווא כנגד המבקש, וכל זאת על רקע **מניעים אישיים ונקמניים**.

עוד בדיון שהתקיים במעמד באת-כוח המבקש בלבד, הפנתה באת-כוח המבקש לחקירתה הנגדית של המתלוננת- עמוד 178, 179, 180, שלשיטתה יש בתשובות המתלוננת כדי לתמוך בקו ההגנה של המבקש.

5. מנגד, לשיטת המשיבה, דין העתירה להידחות. שכן, תוכן הידיעה במלואו נמסר להגנה ועל כן אין בחשיפת זהות מוסר המידע כדי להועיל להגנת המבקש. מה גם, חשיפה כאמור יהא בה כדי לסכן שלומם של בני אדם ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה.

6. בית המשפט העליון קבע, כי המבחן לגילוי ראיה מחייב בדיקה אינדיבידואלית ספציפית- בדיקת ערכה ההוכחתית של הראיה אותה מבקשים. בחינה זו אינה יכולה להיות אקדמאית, אלא תכליתית וצמודה לעובדותיו של המקרה הנדון. על בית המשפט לבחון את מסכת הראיות הקיימות ואת מיקומה של הראיה במסכת זו. לשם כך, עליו להיות מודע "לשדה המריבה" שבין הצדדים ולשאלות השנויות במחלוקת ביניהם.

בעניין ע"פ 889/96 מזאריב נ' מדינת ישראל, ציין בית המשפט: **"פשוט הוא שחיוניות הראיה נקבעת על סמך בדיקה פרטנית של המקרה הנדון לרבות כתב האישום, חומר הראיות הכולל בחזית המריבה בין התביעה לבין הנאשם (עמ' 443)".**

באותו עניין, ציינה כבוד השופטת דורנר כי יש לאפשר לנאשם להביא ראיות העשויות לבסס ספק סביר באשמתו. בהמשך נקבע, כי: **"נזכור עוד זאת, כי בית המשפט מחליט בנושא החיסון רק לאחר ששדה המערכה נחשף בפניו במלואו, לרבות חומר הראיות, קווי הטיעון של התביעה ושל ההגנה, השאלות השנויות במחלוקת בין בעלי הדין וכו'" (עמ' 458) ... "בית המשפט לא יכריע בשאלת החיסון אלא לאחר שבקעת המחלוקת תגלה לעיניו במלואה ובהשקיפו עליה סביב סביב מעל כס המשפט" (עמ' 465).**

7. בתאריך 16.03.2014, ועל רקע המתואר לעיל, ולאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים במעמד באי כוח הצדדים וכן בדיון שהתקיים במעמד ב"כ המשיבה ונציגי המודיעין בלבד, ובהיכרותי את מלוא חומר החקירה נוכח טיפולי בהליכים נוספים בפרשייה זו- כגון בקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ, וכן לפי סעיף 108 לחסד"פ, ובשים לב למבחנים שנקבעו בפסיקה, שוכנעתי שראוי שהעתירה תשמע בפני המותב הדן בתיק העיקרי בתום פרשת התביעה.

8. בתאריך 07.01.2015, שוב הונחה אותה עתירה בפניי, שכן לבקשת המותב הדן בתיק העיקרי ובהסכמת הצדדים, נתבקש מותב זה להכריע בעתירה חרף החלטת מותב זה מיום 16.03.2014. שוב, בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, חזרו הצדדים על טיעוניהם בעבר.

9. בנוסף, התקיימו דיונים במעמד כל צד בנפרד, במסגרתם ניסה כל צד לתמוך בגישתו.

10. הואיל ונתבקשתי שוב להכריע בעתירה לגופה, על אף שסברתי אחרת, לא נותר אפוא אלא לכבד את בקשת כל הצדדים ולגשת למלאכה שמוכרת היטב למותב זה כפי שהסברתי לעיל על רקע היכרותי את חומר החקירה, דיונים בבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ וכן דיונים לפי בקשות לפי סעיף 108 לחסד"פ.

11. לצד האמור, מצאתי לנכון לקרוא בפרוטרוט את כל הפרוטוקול נשוא פרשת התביעה בהליך העיקרי, היינו עדותה הראשית והנגדית של המתלוננת; עדותה של העובדת הסוציאלית נטשה פינטו; עדותה של

ד"ר ויקטוריה גיינקב; עדותה של השוטרת רס"ר פאני פלדמן- סך הכול 426 עמודים. בנוסף, קראתי את הודעתו של מ ב (קרוב משפחתה של המתלוננת) שנמצאת בחומר החקירה, אם כי, עד זה לא נמנה על רשימת עדי התביעה.

12. אין מחלוקת, כי תוכן הידיעה נמסר במלואו לידי ההגנה, למעט זהות המקור.

אין מחלוקת שמערך הראיות בנוי בעיקרו על גרסה מול גרסה.

אין מחלוקת, כי מדובר בעדות כבושה.

אין מחלוקת שלחלק מקו ההגנה של המבקש יש בסיס בחומר החקירה הגלוי.

13. נזכור, כי על פי הפסיקה נקבע, שיש לאפשר לנאשם להביא ראיות העשויות לבסס ספק סביר באשמתו. עוד נקבע, כי בית המשפט מחליט בנושא החיסיון רק לאחר "ששדה המערכה" נחשף בפניו במלואו, לרבות חומר הראיות, קווי הטיעון של התביעה ושל ההגנה, השאלות השנויות במחלוקת... וגם לאחר שבקעת המחלוקת תגלה לעיניו במלואה ובהשקיפו עליה סביב סביב מעל כס המשפט.

עוד נקבע, כי "ראיה העשויה לעורר **ספק** באשמת הנאשם, בין באופן **ישיר**, על ידי ביסוס טענות ההגנה, ובין **בעקיפין**, על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, היא **חיונית להגנת הנאשם**." (ע"פ 889/96, מאזריב נ' מדינת ישראל).

בב"ש 838/84, לבני נגד מדינת ישראל- נפסק "לעתים הראיה אינה כה חיונית, אך היא עדיין בעלת משמעות מסוימת. לעתים עשויה **הראיה להשתלב במערך הראיות הכללי**, ובסופו של דבר עשוי שיהיה לה משקל מסוים בהרשעת הנאשם או בזיכוי. היא עשויה להשפיע בצורה מסוימת על מהימנות הנאשם או העדים. היא עשויה לשמש תמיכה לראיות אחרות ולשמש מנוף לקיומה של חקירה נגדית ראויה. היא עשויה להסיר ספק או ליצור ספק."

14. על רקע המתואר לעיל, ולאחר שהקשבתי לטיעוני הצדדים במעמד הדיון וכן הקשבתי להסברים הן מצד המבקש והן מצד המשיבה בדיונים שהתקיימו במעמד צד אחד, ושוב עיינתי בכלל החומר הרלוונטי והאסמכתאות הרלוונטיות, לרבות פרוטוקול הדיון בפני המותב העיקרי, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין העתירה להתקבל, שכן זהות מוסר המידע במקרה זה, חשיפתו הינה חיונית ומשמעותית להגנת המבקש.

מסקנה זו מתבקשת ביתר שאת, נוכח הטעמים והנימוקים שעמדה עליהם באת-כוח המבקש. מה גם, תשובותיה של המתלוננת בחקירה הנגדית לשאלות שהתעוררו ביחס למועד החלטתה להתייצב בתחנת

המשטרה ולהגיש את התלונה, חרף ההזדמנויות שהיו לה בעבר ולא מצאה לנכון לעשות כן, חידדה אף יותר את הצורך להיעתר לבקשת ההגנה (ראה לעניין זה לדוגמה תשובות המתלוננת בעמוד 178, 179, 180).

יוזכר, כי בפרשת דרוויש, כבוד השופט דורנר קבעה: "בית המשפט הכריע באשר לחיוניותה... לפיה השאלה האם מצוי **פוטנציאל הראייתי** שעשוי - על פי קנה מידה אובייקטיבי - לעורר ספק סביר באשמת נאשם..." **בפרשת לבני** נקבע: "כל מידע רלוונטי עשוי לשמש את הנאשם וחשוב הוא להגנתו, שכן, אין חקר לתבונת סנגור מוכשר ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא בפניו". סבורני, כי כך הם פני הדברים במקרה דנן, בשים לב לשדה המחלוקת שבין המשיבה לעותר.

בנוסף, מסופק אנוכי אם בכלל היה מקום להוצאת תעודת החיסיון ביחס לפרטיו של המקור, שכן ספק אם עניינו נופל בקטגוריה המצדיקה חיסיון על פרטיו, וזאת גם ממכלול חומר החקירה הגלוי, ובפרט מהנתונים שהוצגו בפניי בדיון שהתקיים במעמד בא-כוח המשיבה ונציגי המודיעין הרלוונטיים.

15. לסיכום- מן הראוי להביא מדברי **כבוד השופט עמית**: בעניין **מוחמד עודה**, כי ההחלטה כי יש לחשוף את הראייה החסויה מעבירה את הכדור לשטחה של התביעה אשר עליה לעשות את חשבון הנפש. ברצותה תעדיף גילוי הראייה החסויה, וברצותה תעדיף לחזור בה מכתב האישום.

16. המשיבה תודיע את דבר החלטתה עד ליום 22.01.2015, שכן המשך שמיעת פרשת התביעה קבוע ליום 27.01.2015 בפני ההרכב.

17. המזכירות תשלח עותק מההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשע"ה, 19 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.